

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.269 van 5 juli 2013
in de zaak A. 199.960/X-14.719.**

In zake : Wilfried LEMAHIEU
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Els Empereur
 kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
 Brusselstraat 59
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 en eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Barteld Schutyser
 kantoor houdend te 1050 BRUSSEL
 Louizalaan 106

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Paul Aerts
kantoor houdend te 9000 GENT
Coupure 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen :

1. de stad BRUGGE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter
 kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de nv NOVUS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Stijn Verbist en Hüseyin Berktaş
 kantoor houdend te 2000 ANTWERPEN
 Graaf Van Hoornestraat 51
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 april 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse regering van 4 februari 2011 houdende definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “afbakening regionaalstedelijk gebied Brugge”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partijen hebben een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomsten zijn toegestaan bij beschikking van 26 september 2011. De eerste tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de eerste tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 maart 2013.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kristof Hectors, die loco advocaten Els Empereur en Barteld Schutyser verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Paul Aerts, die verschijnt voor de verwerende partij, advocaat Filip De Preter, die loco advocaat Dirk Lindemans verschijnt voor de eerste tussenkomende partij, en advocaat

Kenny Gastmans, die loco advocaat Stijn Verbist verschijnt voor de tweede tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Brugge-Oostkust bestemt een gebied ten noorden van de stadsring en ten zuiden en zuidwesten van de vroegere spoorlijn van Brugge-Zeestation naar Brugge-Haven tot woongebied. Ten noorden van de voornoemde spoorlijn bestemt hetzelfde gewestplan het gebied rond het Zeekanaal van Zeebrugge naar Brugge tot gebied voor milieubelastende industrie.

Een deel van de voornoemde gebieden wordt bestreken door twee bijzondere plannen van aanleg (hierna: BPA), te weten het bij ministerieel besluit van 8 september 1994 goedgekeurde BPA “Fort Lapin” en het bij ministerieel besluit van 23 september 1993 goedgekeurde BPA “Sint-Pieters Zuid Oost”.

De verzoeker woont aan de Sint-Pietersgroenestraat 81 te Brugge, dit is binnen het voornoemde woongebied en binnen het laatstgenoemde BPA.

4. In het raam van de opmaak van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: GRUP) tot afbakening van het regionaalstedelijk gebied Brugge wordt het idee opgevat om ter plaatse, in het zogenoemde deelgebied “Sint-Pieterskaai”, bestemmingswijzigingen door te voeren. Er wordt onder meer voor geopteerd om, binnen het woongebied van het gewestplan, het gebied dat ten noorden begrensd wordt door de voornoemde spoorlijn, ten oosten door de

Havenstraat, ten zuiden door de stadsring en ten westen door de Sint-Pietersgroenestraat (hierna: het woongebied aan de stadsring) in functie van de bestaande activiteiten te optimaliseren voor grootschalige kleinhandel, met respect voor de leefbaarheid van de omliggende woonomgeving.

5. Het voornoemde planningsproces geeft aanleiding tot een ruimtelijke veiligheidsrapportage. In het op 24 oktober 2007 gefinaliseerde veiligheidsrapport wordt vastgesteld dat het voorontwerp van GRUP de inplanting van “Seveso-inrichtingen” niet toelaat in het bedrijventerrein “Kleinhandelszone Sint-Pieterskaai”. Hieromtrent wordt in het veiligheidsrapport het volgende gesteld:

“[...] voor kleinhandelszone Sint-Pieterskaai [...] worden bewoning en bedrijvigheid tesamen toegelaten. Het terrein is eerder beperkt in oppervlakte en grenst voor de helft aan woongebied. Er wordt aanbevolen de uitsluiting voor Seveso-inrichtingen voor dit bedrijventerrein te behouden.

[...]

Voor wat betreft [...] kleinhandelszone Sint-Pieterskaai [...] wordt aanbevolen Seveso-inrichtingen uit te sluiten en wordt het volgende stedenbouwkundige voorschrift voorgesteld:

‘Inrichtingen zoals bedoeld in artikel 3 van het Samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 tussen de Federale Staat, het Vlaams gewest, het Waals gewest en het Brussels Hoofdstedelijk gewest betreffende de beheersing van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, worden niet toegelaten’”.

6. Het voornoemde planningsproces geeft tevens aanleiding tot de opmaak van een plan-milieueffectenrapport (hierna: plan-MER). Het plan-MER wordt afgerond op 13 oktober 2008, en wordt door de dienst Mer goedgekeurd op 23 oktober 2008.

7. Met een besluit van de Vlaamse regering van 11 december 2009 wordt het ontwerp van GRUP voor de afbakening van het regionaalstedelijk gebied Brugge voorlopig vastgesteld.

Het ontwerp omvat 27 deelgebieden, met onder meer een deelplan dat betrekking heeft op de wijk “Sint-Pieterskaai”, met betrekking tot

dewelke onder meer wordt beoogd de onder randnummer 4 genoemde beleidsoptie ruimtelijk te vertalen.

Het woongebied aan de stadsring wordt herbestemd als specifiek regionaal bedrijventerrein voor kleinhandel en kantoren. Langs de Dudzeelsesteenweg wordt een deel van het op het gewestplan ingekleurde gebied voor milieubelastende industrie herbestemd tot gebied voor gemeenschaps- en openbare nutsvoorzieningen (hierna: de “Entrepot-site”) waar het de bedoeling zou zijn om de centrale politiediensten van Brugge onder te brengen.

8. Naar aanleiding van het openbaar onderzoek over het ontwerp van gewestelijk RUP worden meer dan 4.300 bezwaarschriften ingediend.

De verzoeker behoort niet tot de bezwaarindieners.

9. Op 23 augustus 2010 verleent de Vlaamse Commissie voor Ruimtelijke Ordening (hierna: Vlacoro) advies over het ontwerp-GRUP.

10. Op 11 januari 2011 verleent de afdeling wetgeving van de Raad van State advies over het ontwerp van GRUP.

11.1. Op 4 februari 2011 stelt de Vlaamse regering het GRUP tot afbakening van het regionaalstedelijk gebied Brugge definitief vast. Dit is het bestreden besluit dat in het deelgebied 14 “Sint-Pieterskaai” het woongebied aan de stadsring herbestemt tot specifiek regionaal bedrijventerrein voor kleinhandel en kantoren (artikel 14.1). In hetzelfde deelgebied wordt de “Entrepot-site” van gebied voor milieubelastende industrie herbestemd tot gebied voor gemeenschaps- en openbare nutsvoorzieningen (artikel 14.2).

11.2. In de toelichtingsnota bij het definitief vastgestelde RUP wordt het volgende gesteld:

“Voor het regionaalstedelijk gebied Brugge werd een ruimtelijk veiligheidsrapport opgesteld. [...] De resultaten van het [ruimtelijk veiligheidsrapport] zijn verwerkt in dit RUP.

Globaal geeft het [ruimtelijk veiligheidsrapport] aan dat er geen Seveso-bedrijven worden toegelaten op de bedrijventerreinen

Het toelaten van Seveso-bedrijven is niet aangewezen voor de bedrijventerreinen de Rampe (Oostkamp), Sint-Pieterskaai en Waggelwater (niet uitgesloten)”.

11.3. In dezelfde toelichtingsnota wordt het volgende gesteld in de kolom “Ruimtelijke opties” bij het stedenbouwkundig voorschrift 14.1 voor het specifiek regionaal bedrijventerrein voor kleinhandel en kantoren:

“[...]

In de stedenbouwkundige voorschriften zijn geen specifieke bepalingen opgenomen voor de zogenaamde Seveso-bedrijven. Die worden op voorhand dus niet uitgesloten. Voor dit RUP is daartoe een ruimtelijk veiligheidsrapport beschikbaar dat ingezet kan worden bij de beoordeling van aanvragen van bedrijven op vlak van veiligheid [...]”.

12. Van het definitieve vaststellingsbesluit van de Vlaamse regering wordt melding gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 25 februari 2011.

IV. Afstand van tussenkomst

13. Met een aangetekend schrijven van 25 januari 2013 deelt de raadsman van de tweede tussenkomende partij mee dat deze partij afstand doet van haar verzoek tot tussenkomst in de procedure.

Met “de tussenkomende partij” wordt hierna enkel de eerste tussenkomende partij bedoeld.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Aangevoerde excepties

14. Bij de omschrijving van zijn belang in het verzoekschrift zet de verzoeker uiteen welke nadelen het specifiek regionaal bedrijventerrein voor kleinhandel en kantoren (artikel 14.1) voor hem zullen meebrengen. De verzoeker stelt onder meer dat hij er uiteraard alle belang bij heeft dat in zijn woonomgeving geen gevaarlijke “Seveso-inrichtingen” zouden kunnen worden vergund.

15. In haar memorie van antwoord werpt de verwerende partij op dat verkeersbelasting ten gevolge van de groothandel die in het specifiek regionaal bedrijventerrein toegelaten zal zijn “in de regel relatief beperkt blijft” en dat de verzoeker ten onrechte voorhoudt dat het RUP niet voorziet in de door het plan-MER voorgestelde buffering tussen kleinhandelszone en woonzone. Daaruit besluit zij dat het door de verzoeker aangevoerde belang onvoldoende wordt verantwoord en geconcretiseerd. Volgens de verwerende partij moet een gebeurlijke nietigverklaring in ieder geval beperkt blijven tot het afsplitsbare deelgebied 14 “Sint-Pieterskaai”.

16.1. De tussenkomende partij laat gelden dat de verzoeker op 280 meter afstand woont van de rand van het betreffende deelgebied “Sint-Pieterskaai” (en “600 meter tot het centrum van het gebied”), dat hij woont net naast de uitrit van een ambachtelijk bedrijf achter zijn woning, dat hij in een “totaal andere stedenbouwkundige context” woont, dat in het deelgebied reeds tal van bedrijven aanwezig zijn en dat het momenteel reeds “grotendeels ingevuld” is, dat de mogelijkheid dat er meer verkeer en files komen geen persoonlijk belang is en bovendien een hypothetisch karakter heeft, dat het plan-MER geen enkel effect inzake verkeer signaleert, dat inmiddels voor het nieuwe politiekantoor een vergunning werd verleend en deze vergunning niet door de verzoeker is aangevochten, dat ook het BPA “Fort Lapin” in grote delen van het gebied reeds handelszaken toelaat, dat de afwezigheid van buffering voor de verzoeker geen concreet nadeel oplevert, dat ook de afwezigheid van een verbod op “Seveso-inrichtingen” slechts een hypothetisch belang is, dat zich in de nabijheid de zelfbedieningsgroothandel Horeca Totaal bevindt die evenwel dit deelplan niet aanvecht en dat dit laatste aantoont dat de verzoeker niet meer dan “een stroman” is van Horeca Totaal.

16.2. Volgens de tussenkomende partij moet een eventuele vernietiging in ieder geval beperkt blijven tot deelgebied 14. De tussenkomende partij stelt dat dit deelgebied verder opsplitsbaar is. Het goedkeuren van het gebied voor gemeenschaps- en openbare nutsvoorzieningen (artikel 14.2) op de “Entrepot-site” was geen noodzakelijke voorwaarde voor de herbestemming van

het woongebied aan de stadsring als specifiek regionaal bedrijventerrein voor kleinhandel en kantoren (artikel 14.1). Het laatstgenoemde terrein is verder onderverdeelbaar in twee onderdelen, met name een oostelijk en een westelijk deel. Beide onderdelen zijn ruimtelijk van elkaar gescheiden door de sluis naar het handelsdok die zelfs buiten het regionaalstedelijk gebied valt. Volgens de tussenkommende partij lijkt ook de verzoeker van mening te zijn dat het gaat om een splitsbaar gebied, aangezien hij in zijn verzoekschrift als grafisch plan van het deelgebied enkel het westelijke deel weergeeft.

17. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek geen inhoudelijke beoordeling moet en kan gebeuren van de verschillende mogelijke hinderaspecten. De verzoeker benadrukt dat met het GRUP een bestemmingswijziging wordt doorgevoerd van woongebied naar regionaal bedrijventerrein en dat hij nadeel ondervindt van het gebrek aan verbod op “Seveso-inrichtingen” en het gebrek aan buffer.

18. In haar laatste memorie suggereert de tussenkommende partij ondergeschikt om de gevolgen van het vernietigde GRUP te handhaven overeenkomstig artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

19. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker dat hij de vernietiging van de bestreden beslissing en al de deelgebieden die ervan deel uitmaken, blijft nastreven, nu een ruimtelijk uitvoeringsplan in beginsel één en ondeelbaar is.

Beoordeling

20. De verzoeker woont in de Sint-Pietersgroenestraat in hetzelfde woongebied van het gewestplan waarvan het woongebied aan de stadsring deel uitmaakt. De Sint-Pietersgroenestraat loopt langs de volledige westelijke grens van het woongebied aan de stadsring dat door het bestreden GRUP wordt herbestemd tot specifiek regionaal bedrijventerrein voor kleinhandel en kantoren. Reeds uit de omschrijving van het belang in het verzoekschrift blijkt dat de

verzoeker zich onder meer verzet tegen de mogelijke komst van “Seveso-inrichtingen” in het laatstgenoemde gebied.

Noch het feit dat de woning van de verzoeker zich op een afstand van meer dan 200 meter van het specifiek regionaal bedrijventerrein bevindt, noch het door de tussenkomende partij opgeworpen gegeven dat er nu reeds bedrijven aanwezig of toegelaten zijn, noch enig ander door de laatstgenoemde partij of de verwerende partij voorgebracht gegeven berooft de verzoeker van het rechtens vereiste belang bij zijn beroep. Elke buurtbewoner heeft immers een belang bij de goede ruimtelijke ordening van zijn onmiddellijke leefomgeving.

21. Een ruimtelijk uitvoeringsplan is in beginsel één en ondeelbaar. Een gedeeltelijke vernietiging van het bestreden besluit is bijgevolg enkel mogelijk indien vaststaat dat het betreffende gebiedsdeel kan worden afgesplitst van de rest van het plan en dat de overheid ook afgezien van het afgesplitste gedeelte voor het overige dezelfde beslissing zou hebben genomen. Er anders over oordelen zou tot gevolg hebben dat de Raad van State zich op het domein van de beleidsuitoefening van de betrokken overheid zou begeven en zou overgaan tot hervorming van de beslissing waarvan het betreffende gebiedsdeel een onlosmakelijk onderdeel is, vermits het plan voor het overige hoe dan ook zou blijven bestaan.

22. Het in het verzoekschrift omschreven belang van de verzoeker bij de nietigverklaring is beperkt tot het specifiek regionaal bedrijventerrein voor kleinhandel en kantoren (artikel 14.1). Er blijkt geen planologische samenhang tussen het laatstgenoemde plangebied en enig ander gebied van het bestreden GRUP, ook niet het gebied voor gemeenschaps- en openbare nutsvoorzieningen (artikel 14.2) op de “Entrepot-site”. De partiële nietigverklaring beperkt tot het specifiek regionaal bedrijventerrein voor kleinhandel en kantoren (artikel 14.1) doet geen afbreuk aan de algemene economie van het GRUP. De nietigverklaring dient daartoe te worden beperkt.

Anders dan de tussenkomende partij dit ziet, blijkt noch uit het feit dat het bedrijventerrein doorsneden wordt door een sluis noch uit de

afbeelding die de verzoeker in zijn verzoekschrift heeft opgenomen dat het “westelijk deel” van het bedrijventerrein geen planlogische eenheid zou vormen met het “oostelijk deel” ervan.

23. Het kwam de tussenkommende partij toe aan te tonen waarom de Raad van de in artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State voorziene mogelijkheid gebruik zou moeten maken. Nu zij dit niet heeft gedaan, wordt niet ingegaan op de in randnummer 18 bedoelde suggestie.

24. De excepties worden verworpen in zoverre erin wordt voorgehouden dat de verzoeker geen belang heeft bij de overeenkomstig randnummer 22 beperkte vernietiging.

VI. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen

25. De verzoeker neemt een tweede middel uit de schending van artikel 4.1.7 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder[r] het materiële motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”.

De verzoeker wijst er op dat artikel 4.1.7 DABM bepaalt dat de resultaten van een veiligheidsrapport moeten doorwerken in de besluitvorming en dat dit een bijzondere motivering veronderstelt van de overheid onder meer op het vlak van de in het veiligheidsrapport voorgestelde maatregelen.

Voor het specifiek regionaal bedrijventerrein voor kleinhandel en kantoren (artikel 14.1) stelt het veiligheidsrapport voor om de uitsluiting van “Seveso-inrichtingen” te voorzien in de stedenbouwkundige voorschriften. Ook in de toelichtingsnota wordt benadrukt dat wegens de beperkte oppervlakte en het voor de helft grenzen aan woongebied van het terrein -waar bewoning en bedrijvigheid tezamen worden toegelaten- de kleinhandelszone niet geschikt is

voor “Seveso-inrichtingen”. Nochtans wordt in de stedenbouwkundige voorschriften niets voorzien inzake een verbod op “Seveso-inrichtingen”. Integendeel blijkt uit de toelichting bij de stedenbouwkundige voorschriften dat “Seveso-inrichtingen” niet worden uitgesloten. Volgens de verzoeker werd hierdoor een bij de voorbereiding van het GRUP als een belangrijk aandachtspunt erkende maatregel onttrokken aan het besluitvormingsproces van het ruimtelijk uitvoeringsplan en verschoven naar een later, onbepaald tijdstip, zonder dat op een rechtszekere manier een oplossing hieraan wordt geboden.

Volgens de verzoeker heeft de verwerende partij het veiligheidsrapport niet op zorgvuldige wijze en op kennelijk onredelijke wijze betrokken bij het besluitvormingsproces. Er is geen afdoende motivering voorhanden waarom het verbod op “Seveso-inrichtingen” niet kon worden opgenomen in de stedenbouwkundige voorschriften van het plan zelf, noch waarom die maatregelen niet konden worden uitgewerkt omdat er voldoende concrete vooruitzichten waren op de realisatie van de betrokken maatregelen. Hierdoor wordt tevens rechtsonzekerheid gecreëerd, in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

26. In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat in de toelichtingsnota bij het GRUP wordt benadrukt dat het ruimtelijk veiligheidsrapport dienstig moet zijn bij de beoordeling van aanvragen van bedrijven op veiligheidsvlak, en dat het niet op voorhand uitsluiten van “Seveso-inrichtingen” niet impliceert dat deze daarom zouden zijn toegelaten in het gebied.

27.1. De tussenkomende partij voegt aan het verweer van de verwerende partij toe dat de verzoeker slechts een totaal hypothetisch belang heeft bij het middel. Volgens de tussenkomende partij heeft de verzoeker ook geen belang bij het middel omdat hij tijdens het openbaar onderzoek geen bezwaar heeft ingediend en aldus het aspect van het weren van “Seveso-inrichtingen” niet onder de aandacht van de plannende overheid heeft gebracht. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt immers dat wanneer iemand er zich welbewust of met een verregaande graad van lichtzinnigheid van onthoudt in

een administratieve procedure zijn rechten te doen gelden en aldus belet dat het bestuur eventuele gebreken in de procedure rechtzet op het ogenblik dat zij nog geen definitief nadeel hebben berokkend, die persoon er zich niet ontvankelijk voor het eerst bij de Raad van State over kan beklagen dat zijn rechten zijn geschonden.

27.2. De tussenkomende partij stelt verder dat de bevindingen in een ruimtelijk veiligheidsrapport de plannende overheid niet binden, en dat in de toelichtingsnota wordt gemotiveerd waarom “Seveso-inrichtingen” niet bij voorbaat moeten worden uitgesloten.

28. In de memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat het “fundamenteel belang” van de inhoud van een ruimtelijk veiligheidsrapport in het verweer ten onrechte wordt geminimaliseerd.

29. In haar laatste memorie benadrukt de tussenkomende partij dat het belang van de verzoeker hypothetisch is aangezien men zich geen enkele situatie kan indenken van een “Seveso-inrichting” die overeenkomstig de voorschriften in de betrokken kleinhandelszone ingeplant zou kunnen worden.

Beoordeling

30.1. Aangaande de doorwerking in de besluitvorming van een veiligheidsrapport stelt artikel 4.1.7 DABM het volgende:

“De overheid houdt bij haar beslissing over de voorgenomen actie [...] rekening met het goedgekeurde rapport [...] en met de opmerkingen en commentaren die daarover werden uitgebracht.

Zij motiveert elke beslissing over de voorgenomen actie in het bijzonder op volgende punten :

[...]

3° de in het rapport [...] voorgestelde maatregelen”.

De geciteerde bepaling bevat, enerzijds, een materiële motiveringsplicht, neergelegd in het eerste lid, met name de plicht “rekening [te houden] met het goedgekeurde rapport [...] en met de opmerkingen en

commentaren die daarover werden uitgebracht”, en, anderzijds, de in het tweede lid bedoelde formele motiveringsverplichting.

De parlementaire voorbereiding van het decreet van 18 december 2002 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel betreffende de milieueffect- en veiligheidsrapportage stelt dat deze bepaling een motiveringsplicht inhoudt die “bedoeld [is] om te verzekeren dat de informatie die door het milieueffect- en veiligheidsrapport wordt aangereikt daadwerkelijk wordt gebruikt bij het nemen van de beslissing omtrent de voorgenomen actie. Daarnaast is zij ook het sluitstuk van de inspraakregeling m.b.t. de actie die mede op grond van het milieueffect- en veiligheidsrapport wordt gevoerd. De motiveringsplicht en de inspraak zijn hefboomen om het milieubelang een volwaardige plaats te verschaffen bij de besluitvorming” (Parl.St. VI.Parl. 2001-2002, nr. 1312/1, 78).

De geciteerde bepaling impliceert dat wanneer de plannende overheid beslist een in het veiligheidsrapport voorgestelde maatregel niet op te nemen in het uitvoeringsplan, een afdoend motief voor die beslissing moet blijken uit dit uitvoeringsplan of uit de daarbij horende documenten.

30.2. Volgens het beginsel van de rechtszekerheid moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht.

31. Geen van de partijen betwist de noodzaak om, zoals in het veiligheidsrapport wordt aanbevolen, omwille van de aard en ligging van het specifiek regionaal bedrijventerrein voor kleinhandel en kantoren (artikel 14.1) “Seveso-inrichtingen” op dit terrein te weren.

32. Het blijkt dat bij de voorbereiding van het bestreden deelplan het weren van “Seveso-inrichtingen” in de betrokken zone als belangrijk aandachtspunt werd erkend.

Niettemin is in het bestreden GRUP niet ingegaan op de in het veiligheidsrapport voorgestelde maatregel om de inplanting van “Seveso-inrichtingen” ter plaatse uitdrukkelijk uit te sluiten in de stedenbouwkundige voorschriften. Zoals in de toelichtingsnota uitdrukkelijk wordt gesteld, sluiten de vastgestelde voorschriften niet uit dat er ter plaatse “Seveso-inrichtingen” worden toegelaten. Het al dan niet toelaten van “Seveso-inrichtingen” wordt overgelaten aan de vergunningverlenende overheid, waarbij het veiligheidsrapport “ingezet kan worden bij de beoordeling van aanvragen van bedrijven op vlak van veiligheid”.

33. Aldus werd de vaststelling van een veiligheidsmaatregel die bij de voorbereiding van het bestreden deelplan als een belangrijk aandachtspunt werd erkend, en die bijgevolg een belangrijk onderdeel vormt van de realisatie van de bestemming van het deelplangebied, onttrokken aan het besluitvormingsproces dat door de decreetgever voor een ruimtelijk uitvoeringsplan is geconcipieerd, en verschoven naar een later, onbepaald tijdstip, zonder dat op een rechtszekere manier een oplossing wordt geboden voor het ook door de plannende overheid erkende probleem dat het bedrijventerrein door zijn aard en ligging niet geschikt is voor “Seveso-inrichtingen”.

34. Noch uit het bestreden uitvoeringsplan, noch uit de daarbij horende documenten blijkt een afdoend motief voor de beslissing om de in het veiligheidsrapport voorgestelde maatregel niet op te nemen in het uitvoeringsplan.

35. Anders dan de tussenkomende partij dit ziet (randnr. 27.1) ontnemt de omstandigheid dat de verzoeker tijdens het openbaar onderzoek geen bezwaarschrift heeft ingediend, hem het belang bij het middel niet.

De in de randnummer 29 bedoelde exceptie komt er op neer dat de Raad van State zijn wettigheidstoezicht niet zou mogen uitoefenen omdat er zich in de praktijk geen problemen zouden stellen. Deze exceptie miskent het objectief karakter van het beroep bij de Raad van State en kan om die reden alleen al niet worden aangenomen.

36. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State stelt de afstand van de tussenkomst in hoofde van de nv NOVUS vast.

2. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse regering van 4 februari 2011 houdende definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “afbakening regionaalstedelijk gebied Brugge”, in zoverre het het specifiek regionaal bedrijventerrein voor kleinhandel en kantoren (artikel 14.1) betreft, in het deelgebied 14 “Sint-Pieterskaai”.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

3. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het gedeeltelijk vernietigde besluit.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomsten, begroot op 250 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli 2013,
door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

	Pierre Lefranc,	kamervoorzitter,
	Jan Clement,	staatsraad,
	Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Pierre Lefranc